

[Eriendsson.]

gerne, at man skulle give individuel hjælp. Vi vil gerne, at man i hvert enkelt tilfælde skulle tage stilling til, hvad det ville koste at hjælpe den pågældende klient i sit eget hjem under sine egne betingelser. Og til det kræves der ikke bare penge, men der kræves også, som det er påvist, optræningsmuligheder. Men det behøver ikke at være i årevis eller i månedsviis, det kan være optræning af ugers varighed, det kan måske vare længere; det er ikke noget, man kan tage stilling til her, hvor meget hver enkelt skal have af optræning, og hvor lang tid han skal være væk fra sit hjem, om det skal være hele døgnet, eller det skal være nogle timer om dagen.

Jeg vil også pege på det andet, som fru Eva Gredal nævnte, at der skal være mulighed for aflastning for hjemmene. Vi ved, at selv den største kærlighed til familie og venner forsvinder, når træthedsgrænsen er nået, den har i hvert fald meget stærk tendens til at forsvinde, når en vis træthedsgrænse er nået, og for at undgå, at den nås, eller at den overskrides, er det nødvendigt, at der er aflastningshjem, hvor forældrene i ferier, i weekender, når familiebegivenheder kræver det, eller af andre grunde kan anbringe deres børn. Og dér mener jeg, at sådan noget som f. eks. dette feriehjem, jeg lige har talt om, Søttrup, ville være meget velegnet.

Jeg vil gerne lige til sidst have lov til at citere fra et brev, som forældre til et åndssvagt barn har skrevet til denne institution, som altså ikke er offentlig, men er en privat institution, der hedder Søttrup. De skriver:

„På institutioner har Ole aldrig befundet sig særlig godt, og institutionerne har heller ikke samme mulighed for at skabe en ramme for børnene som på feriegården, idet udefra kommende faktorer spiller en væsentlig rolle i opbygningen af en institution. På feriegården skabes rammerne derimod af mennesker, som direkte befinder sig på stedet, og som frit kan indrette gården således, som børnene og plejeforældrene bliver enige om. Dette skriver vi, fordi det er vor opfattelse, at der ikke på feriegården træffes nogen beslutninger af autoritær karakter. Daglig holdes der familieråd, hvor hver enkelt bidrager til en fælles løsning af de opgaver, som skal løses. Denne frem-

gangsmåde mener vi er med til at udvikle børnene til samfundsborgere af en helt anden beskaffenhed, end vi tidligere har set. Ja, ofte kunne vi ønske, at børn uden nogen form for handicap måtte få de samme muligheder for menneskelig udvikling, som vi oplever det på feriegården.“

Peter Holst (V):

Blandt de mere aktuelle begrundelser for, at det hele folketing har ønsket en ministerredegørelse med efterfølgende debat om dagens emne, er nok de mange reaktioner, som kom fra berørte forældre, fra medarbejderorganisationer og fra pressen, oven på det novemberbrev om besparelser, der kom fra socialstyrelsen til centrene og til deres filialer, nogle besparelseskra, der var baseret på, at man nu fra finansårets start havde en solidere maskinelt drevet budgetkontrol, der afslørede, at man var nået for tæt på bevilningernes udløb.

Jeg vil godt sige, at måske ikke mindst en del af pressens behandling af sagen med de påståede klientfølger af disse besparelser var vel i en mild grad overdreven. Men tilbage står, at åndssvageforsorgen rammes på det følsomste område, nemlig undervisnings-, oplærings- og beskæftigelsesforanstaltningerne.

Selv om nedskæringen i medarbejderkorpset totalt set ikke var synderlig stor, så er der mange eksempler på, at ikke mindst en række små centerfilialer rammes hårdt. Jeg har kendskab til et sted, hvor i alt 5 ansatte var ude af stand til at remplacere en medarbejder, der havde barselorlov. Sådanne tilfælde, hvor man kan sige, at en sag — her gælder der altså nogle børn — ikke for en periode kan lægges i et omslag og placeres på en hylde til senere behandling, når mandskabsforholdet bringes i orden, har fået medarbejdere og forældre til at føle sig ladt i stikken. Det er her, man kan sige, at ting vejer tungt, især når man betænker, at al sagkundskab på området kan dokumentere den langtidsvirkende indflydelse, som den rette oplærings- og undervisningsmulighed på det rigtige tidspunkt kan give for det åndssvage barns senere skæbne. Det kan være afgørende for, om en stedsevarende institutionstilværelse skal blive udgangen, fordi den grad af selvhjulpethed, som kunne have været nået, og som kunne have mulig-